

Lời Gọi Yêu Thương

Dan Clack kể lại một câu chuyện ngắn nhưng rất có ý nghĩa:

„Vào một buổi tối trời tuyết lạnh; một em bé khoảng sáu, bảy tuổi đang đứng tần ngần trước một siêu thị sang trọng Đưa bé đi chân đất, khoác trên người bộ quần áo cũ kỹ; tả tơi, trông như miếng giẻ rách. Có một thiếu phụ đi ngang qua trông thấy cậu bé và đọc được nỗi thèm muốn trong đôi mắt màu xanh đỏ Bà cầm tay đưa trẻ, dẫn vào tiệm và mua cho em đôi giày mới và bộ quần áo ấm.

Sau đó, họ bước ra phố và thiếu phụ nói với cậu bé:

- Chúc cháu vui vẻ và một đêm ngủ ngon.

Đứa bé trở mắt nhìn thiếu phụ, rụt rè hỏi:

- Thưa bà, bà có phải là Chúa không?

Bà cúi xuống mỉm cười với cậu bé, vỗ nhẹ vào vai cậu trả lời:

- Con ơi, không phải đâu, bà chỉ là một trong những đứa con của Ngài thôi!

Cậu bé như khám phá được một điều gì mới lạ:

- Cháu đã biết ngay là bà có họ hàng với Chúa mà. “

Trên đây là câu chuyện mà tui được nghe từ ông cha của giáo xứ, nơi tui đang cư ngụ. Thỉnh thoảng có thì giờ, tui hay đi cùng với bà hàng xóm đến nhà thờ để nghe ông giảng đạo, qua hình ảnh của ông, với giọng nói trầm trầm, tui thấy được Sư Ông đang đứng trên bục giảng như ngày nào.

Nghe câu chuyện kể, tui liên tưởng đến Bụt trong tui, Bao nhiêu năm đi giảng đạo,. Người đều mong con cháu Người hiểu và đem ra thực hành trong đời sống hằng ngày để tránh phiền não, khổ đau, và chúng ta, những người đang học hỏi và đang thực tập những điều Người chỉ bảo, đều là họ hàng, con, cháu của Người. Và thiếu phụ trong câu chuyện trên đã nghe và thực hành lời gọi yêu thương của Chúa, cũng như của Bụt.

Là người con Bụt, chúng ta nên tập hạnh bố thí, cho đi những gì mình có thể cho, khi đã cho đi là ta chắc chắn sẽ nhận lại với ân nghĩa tràn đầy.

Tui thấy mình rất có phước, rất may mắn và hạnh phúc được làm một phật tử - con của Bụt – Cậu bé trong truyện chỉ vô tình nói lên cảm nghĩ đơn sơ của

mình, như cậu thường nghe Mẹ cậu dạy hay nghe trong nhà thờ....và đó lại chính là ý định khuyên dạy đời đời của đấng Từ Phụ qua bao nhiêu năm nay.

Thói thường, ai ai cũng muốn thu tích của cải chứ không sẵn sàng ban phát, cho đi, nhưng người có ý thức và trí tuệ sẽ không tích trữ cho riêng mình những đồng tiền sẽ bị mối mọt, teng sét mà họ sẽ tích trữ của cải mình bằng những việc làm bác ái thương yêu, những cử chỉ trao tặng vô vụ lợi. Ngược lại đó thì sự tham lam là đầu mối của mọi sự dữ; vì tham lam, người ta chèn ép, chà đạp và hãm hại lẫn nhau, người ta khóa cửa từ tâm, nắm chặt hai bàn tay, không dám mở ra để trao tặng, san sẻ cho đi.

Sống trong xã hội hôm nay, tính liên đới rất cần thiết với mọi người, nó không phải là một loại xa xỉ phẩm và ai ai cũng có thể thực hiện được, nó làm cho mối tương quan giữa người và người ngày càng lớn mạnh, nó trang trí, tô điểm thêm cho nhân cách con người chúng ta. Chúng ta đã biết thế nào là câu **„mắt thương nhìn cuộc đời“**.

Và câu: **„tay con trong tay Thầy“** cho tui niềm tin vững chắc là tui không bao giờ cô đơn, lẻ loi một mình trên hành trình của mình, tui luôn có Thầy, có bạn, có con có cháu, có họ hàng cùng đồng hành...và Bụt, Thầy Tổ cùng anh chị em luôn nhắc nhở tui sống với bốn phận yêu thương, biết chia sẻ, san sẻ, thúc đẩy, khuyến khích tui biết sống cho tha nhân, luôn chia sẻ, trao ban cho những ai neo đơn, nghèo túng hơn tui, ngăn chặn rắn đe khi tui sống một cách ích kỷ, tham lam, hưởng thụ riêng tư.

Hiên Trúc – Thu 2019

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html> [=bấm vào]

www.vietnamvanhien.org